

Ο Όσιος Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος († 8 Μαΐου 1980)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο Όσιος Φιλόθεος ο εν Πάρω, κατά κόσμον Κωνσταντίνος Ζερβάκος, γεννήθηκε στους Μολάους της Λακωνίας το έτος 1884. Οι γονείς του ήταν άνθρωποι πιστοί στον Θεό και ενάρετοι.

Από την παιδική του ηλικία φάνηκε μία έμφυτη κλίση του προς την Εκκλησία και ένας ιερός ζήλος τον διακατείχε. Εκκλησιαζόταν τακτικά, προσευχόταν κατά μόνας και μελετούσε τα ιερά κείμενα. Την Αγία Γραφή, τους Βίους των Αγίων και άλλα ψυχωφελή βιβλία τα οποία επίμονα αναζητούσε.

Όσο μεγάλωνε στην ηλικία, αυξανόταν και ο πόθος του να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον Θεό. Επειδή αγαπούσε τα γράμματα, όταν τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, οι γονείς του τον έστειλαν στο Διδασκαλείο. Μετά την περάτωση των σπουδών του, διορίστηκε διδάσκαλος στα δεκαεπτά του χρόνια. Αυτό ήταν αρκετά σημαντικό για την εποχή του. Ανταποκρινόταν μάλιστα πολύ καλά στα καθήκοντά του, όπως και σε ολη την μετέπειτα ζωή του στην οποία

διακρίθηκε πάντα για το υψηλό αίσθημα ευθύνης που τον συνέχε και την συνέπεια στις υποχρεώσεις του.

Όμως ο νεαρός Κωνσταντίνος, δεν δυνόταν με τα πράγματα του κόσμου τούτου. Είχε άλλες επιθυμίες. Μέσα του δυνάμωνε όλο και περισσότερο ο πόθος για την αναχώρηση. Λαχταρούσε να μιμηθεί την ζωή των Αγγέλων, όσο γινόταν πιο σύντομα.

Όπως ήταν φυσικό, οι γονείς του τον αγαπούσαν και επιθυμούσαν να μείνει κοντά τους. Νόμιζαν πως έπρεπε να αξιοποιήσει τις σπουδές του και να διαπρέψει στον κόσμο. Προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τον εμποδίσουν και να τον πείσουν ότι το μέλλον του θα ήταν λαμπρό στην κοινωνία.

Από την πρώτη στιγμή ο πονηρός τον πολέμησε με λύσσα. Ο Κωνσταντίνος προσπαθούσε να υπερνικά τις επιθέσεις του με προσευχές, νηστείες και αγρυπνίες. Διαρκώς έφερνε στον νου του τα παραδείγματα των Αγίων και ιδιαίτερα των μεγάλων Οσίων. Αναλογιζόταν τα αθέατα κάλλη του Παραδείσου και διαπίστωνε ότι δεν συγκρίνονταν με τις πρόσκαιρες ομορφιές του κόσμου τούτου. Ο θείος έρωτας νικούσε την φυσική αγάπη που αισθανόταν για τους γονείς και τα αδέρφια του.

Πέρα από τον προσωπικό του αγώνα προσπάθησε να βρεί εναρέτους ανθρώπους και έμπειρους πνευματικούς ώστε να τον καθοδηγήσουν σωστά. Σε κάθε του απόφαση έπρεπε να είχε την σύμφωνη γνώμη του πνευματικού του.

Κάνοντας υπακοή υπηρέτησε πρώτα στον στρατό ως υπαξιωματικός. Υπηρετώντας την πατρίδα δεν αμέλησε καθόλου και τα προς τον Θεόν καθήκοντά του. Βρήκε τον τρόπο να συμμετέχει έντονα στην λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας. Είχε την μεγάλη ευλογία να βρεθεί κοντά στον Άγιο Νικόλαο τον Πλανά. Στον Ναό του Προφήτου Ελισσαίου πήρε μέρος σε πολλές αγρυπνίες. Έψαλλε με τους πιστούς χριστιανούς και φημισμένους λογοτέχνες Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη και Αλέξανδρο Μωραϊτίδη.

Όταν τελείωσε η υπηρεσία του στον επίγειο Βασιλέα, ήταν πιά ελεύθερος να υπηρετήσει τον Επουράνιο. Η απόφασή του να γίνει μοναχός ήταν πλέον αμετάκλητη. Ο Θεός έφερε τα βήματα του κοντά στον Άγιο Νεκτάριο. Ανοιξε την καρδιά του στον σοφό και διακριτικό ιεράρχη. Όπως ήταν φυσικό, ο Άγιος χάρηκε για την απόφασή του. Τον συμβούλεψε μάλιστα να αφιερωθεί στην ξακουστή Μονή Λογγοβάρδας. Ο Κωνσταντίνος φανέρωσε την έντονη επιθυμία του να μονάσει στο Άγιον Όρος. Ο Άγιος Νεκτάριος δεν του έκλεισε αυτό το δρόμο. Τον προειδοποίησε όμως, ότι όπου και να πάει, θα καταλήξει στην Λογγοβάρδα.

Προσπάθησε να μεταβεί στο «Περιβόλι της Παναγίας», μα στάθηκε αδύνατον. Βρέθηκε μπροστά σε ανυπέρβλητα εμπόδια. Κινδύνεψε η ζωή του από τους Τούρκους πού τότε κατείχαν την Θεσσαλονίκη. Σώθηκε κατόπιν θαυματουργικής επεμβάσεως του πολιούχου της Αγίου Δημητρίου. Έτσι κατάλαβε ότι το θέλημα του Θεού ήταν να μονάσει στην Λογγοβάρδα και όχι στον Αθωνα.

Η Ζωοδόχος Πηγή τον δέχθηκε στο ονομαστό Μοναστήρι της στην Πάρο. Έμεινε πολύ ικανοποιημένος από την αγάπη πού του έδειξαν οι Πατέρες και από την τάξη της μονής.

Το έτος 1907 έγινε μοναχός και ονομάσθηκε Φιλόθεος. Μετά από λίγο, κάνοντας υπακοή στον Γέροντά του, με φόβο και τρόμο δέχθηκε τον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης. Ως διάκονος αξιώθηκε να εκπληρώσει την έντονη επιθυμία του να προσκυνήσει στο Άγιον Όρος. Να έλθει σε ζωντανή επαφή με τους ιερούς εκείνους τόπους, στους οποίους αγωνίστηκαν μεγάλες μορφές του ορθόδοξου μοναχισμού. Τους υπέροχους αυτούς άνδρες ύμνησε επάξια ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης με τα εξής λόγια: «Ω πληθύς οσίων ηγιασμένα, και πεποθημένα Θεώ! Ω μελισσών θεοσύλλεκτε, ο εν οπαίς και σπηλαίοις του Όρους, καθάπερ εν σίμβλοις νοητοίς, το γλυκύτατον μέλι της ησυχίας κηροπλαστήσας! Τριάδος ηδύσματα· Θεοτόκου εντροφήματα· του Αθω καυχήματα· και της Οικουμένης σεμνολογήματα. Πρεσβεύσατε προς Κύριον, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών».

Το 1912 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και ακολούθησε η χειροθεσία του σε πνευματικό και αρχιμανδρίτη. Προσπάθησε όσο μπορούσε να υπηρετήσει επάξια στο ιερό θυσιαστήριο. Ταυτόχρονα εξελίχθηκε σε έναν πολύ έμπειρο και φωτισμένο πνευματικό. Χιλιάδες ψυχές από ολόκληρη σχεδόν την Ελλάδα και από το εξωτερικό ακόμη, εμπιστεύθηκαν την σωτηρία τους στην διακριτική του καθοδήγηση, καθώς ενεργούσε με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος.

Το 1924 τον αξίωσε ο Θεός να εκπληρώσει και έναν άλλο πόθο του. Προσκύνησε τους Αγίους Τόπους και το Θεοβάδιστο Όρος Σινά. Εκεί έζησε απερίγραπτες

στιγμές και είχε ανεπανάληπτες εμπειρίες. Με πολύ δέος και ιερή συγκίνηση περπάτησε στα άγια μέρη όπου στάθηκαν τα άχραντα πόδια του Κυρίου. Αν ήταν δυνατόν θα έμενε για πάντα εκεί! Κοντά στον φρικτό Γολγοθά και στον Ζωοδόχο Τάφο του Λυτρωτή των ψυχών μας. Είναι πολύ συναρπαστικές οι περιγραφές πού με γλαφυρότατο ύφος εκθέτει στο βιβλίο πού δημοσίευσε μετά την περιήγησή του. Στο Όρος Σινά ασκήθηκαν κατά Θεόν μεγάλοι ησυχαστές και νηπτικοί Πατέρες της Εκκλησίας μας. Την θαυμαστή πολιτεία τους προσπάθησε να μιμηθεί στην μετέπειτα πορεία του, σύμφωνα με την προτροπή του Οσίου Ιωάννου, του Ηγουμένου της Ραϊθού: «Μιμησώμεθα τους πατέρας ημών μετά ποίας σκληραγωγίας και ησυχίας εκάθησαν ώδε».

Το 1930 κοιμήθηκε ο ηγούμενος της Μονής της Μετανοίας του και πολυσέβαστος Γέροντάς του Ιερόθεος Βοσυνιώτης. Με διαθήκη του τον όρισε διάδοχό του. Οι Πατέρες της Λογγοβάρδας με μεγάλη χαρά τον δέχθηκαν ως νέο τους ηγούμενο. Του έκαναν απεριόριστη υπακοή και με κάθε τρόπο του έδειχναν τον σεβασμό τους.

Όμως, η διοίκηση μιάς Μονής δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Ο κάθε ηγούμενος έχει πολλά προβλήματα να αντιμετωπίσει. Οι μοναχοί, όσο και να ασκούνται κατά Θεόν, δεν παύουν να έχουν μέσα τους τον παλαιό άνθρωπο. Ο σατανάς τους πολεμεί πολύ περισσότερο από τους κοσμικούς. Ο Οσιος Φιλόθεος συνάντησε αρκετές δυσκολίες. Πικράθηκε και λυπήθηκε κατά την διάρκεια της διαποίμανσης της Μονής. Είδε μερικά από τα παιδιά του να φεύγουν. Άλλοι επειδή δεν άντεξαν το υγρό κλίμα της Λογγοβάρδας. Άλλοι γιατί δυσκολεύθηκαν να προσαρμοστούν στην ασκητική ζωή του Μοναστηριού. Κάποιοι ακολούθησαν το παλαιό εορτολόγιο και άλλοι έφυγαν για άλλους λόγους.

Δεν κάμφθηκε όμως από τις δυσκολίες. Βάδιζε σταθερά και αταλάντευτα ακολουθώντας την γραμμή των προκατόχων του και τηρώντας τις αρχές του αναγεννητικού κινήματος των Κολλυβάδων. Επί των ημερών του η Λογγοβάρδα αναδείχθηκε σε έναν φωτεινό φάρο της Ορθοδοξίας. Το Μοναστήρι συνέχισε το θαυμάσιο πνευματικό και κοινωνικό του έργο. Κάτω από την εμπνευσμένη καθοδήγησή του όλοι οι Πατέρες φρόντιζαν με επιμέλεια όσους ζητούσαν υλική και πνευματική ενίσχυση.

Παράλληλα με το έργο του ηγουμένου, ο Οσιος Φιλόθεος επιτελεί και ένα εξαιρετικό ιεραποστολικό έργο στον κόσμο. Κάνει πολλές και κοπιαστικές περιοδείες σε αρκετά μέρη της πατρίδας μας. Έχει την ευλογία να αποκτήσει πολλά και εκλεκτά πνευματικά παιδιά. Αρκετά από αυτά αναγεννώνται πνευματικά με τα φλογερά του κηρύγματα, καλλιεργούνται ψυχικά και αφιερώνονται στον μοναχισμό. Ο Οσιος Φιλόθεος διακόνησε με επιτυχία την Εκκλησία και το Έθνος μας.

Σε όλη του την ζωή βίαζε τον εαυτό του να κερδίσει την Βασιλεία των Ουρανών. Είχε το πολίτευμά του στον ουρανό. Μιμούμενος τους Αγίους αγωνιζόταν διά βίου για την νέκρωση των παθών. Θεωρούσε ότι ήταν ένας ταπεινός οδοιπόρος πού έσπευδε να φθάσει στο τέλος του δρόμου.

Πλήρης ημερών κοιμήθηκε οσιακά στην Ιερά Μονή Θαψανών στις 8 Μαΐου του έτους 1980. Η λύπη των πνευματικών του παιδιών, λόγω της αναχωρήσεώς του, μετριάζεται από την βεβαιότητα ότι βρήκε παρηρησία στον Θεό. Πιστεύουμε ακράδαντα ότι δεν είναι μόνο σεσωσμένος, αλλά και ένας νεώτερος Άγιος της Εκκλησίας μας. Απαλλαγμένος πλέον από την βαρύτητα του σώματος, μάς βοηθά πιο αποτελεσματικά πρεσβεύοντας στον Κύριο του ουρανού και της γής για την σωτηρία μας.

Ο μεγάλος ασκητής και σύγχρονος Άγιος της Εκκλησίας μας, ο χαρισματικός Γέροντας π. Παΐσιος ο Αγιορείτης (1924 - 1994), πληροφορήθηκε από τον Θεό με θαυμαστό τρόπο, την προς Κύριον εκδημία του Αγίου Γέροντος. Τον είδε με τα μάτια της ψυχής του να φεύγει από την ματαιότητα και να πορεύεται προς την αληθινή μας Πατρίδα. Το γεγονός αυτό, το έκανε γνωστό σε πνευματικό του παιδί, πού έτυχε να είναι κοντά του, λέγοντας :« Αυτή την στιγμή φεύγει για την αιωνιότητα ένας μεγάλος Άγιος της Εκκλησίας μας, ο πατήρ Φιλόθεος Ζερβάκος! ».

Ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, σε ομιλία του κατά την τελετή των εγκαινίων του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Αβάνας στην Κούβα (25 Ιανουαρίου 2004), τόνισε ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν έπαυσε ποτέ να αναδεικνύει Αγίους. Αφού ανέφερε αρκετά ονόματα Αγίων πού ανακηρύχθηκαν πρόσφατα, συνέχισε: «Υπάρχουν ακόμη και εκείνοι τους οποίους το πλήρωμα της Εκκλησίας ομοφώνως αναγνωρίζει ως Αγίους, αν και επίσημος πράξις αναγνωρίσεως της Αγιότητος αυτών δεν έχει εισέτι εκδοθή, όπως οι Γέροντες Παΐσιος, Πορφύριος και Εφραίμ, ο συμπατριώτης του Αγίου Νικολάου Ιάκωβος της Ευβοίας, ο Φιλόθεος Ζερβάκος και εί τις έτερος. Πέριξ των μορφών αυτών χιλιάδες ψυχαί ειρήνευσαν, εγλυκάνθησαν, εχαροποιήθησαν, εζωοποιήθησαν. Τα

στοιχεία της φύσεως τους υπήκουον. Τα ζώα τους εσέβοντο. Οι πάντες και τα πάντα ένιωθαν την αγάπην των και την χάριν του εν αυτοίς κατοικούντος Αγίου Πνεύματος. Το βλέμμα των ήτο βλέμμα Χριστού. Αι χείρες των χείρες φιλανθρωπίας. Η καρδιά των πλήρης θυσιαστικής αγάπης. Ο νους των ειρηνικός. Το φρόνημά των άγιον. Η καθημερινή ζωή των «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια». Πολλοί οφείλουν εις τους γνησίους τούτους ανθρώπους του Θεού πολλά. Είναι οι μεγαλύτεροι ευεργέται ημών. Η προσευχή των διεσκέδαζε βουλάς Εθνών, έφερε το έλεος και την βοήθειαν του Θεού εις τον κόσμον, εφυγάδευεν ακάθαρτα πνεύματα, αποκαθίστα την υγιείαν των ασθενούντων, έλυεν ανθρωπίνως άλυτα προβλήματα».

Τους Αγίους στην Ορθόδοξη Εκκλησία τους φανερώνει ο Θεός. Τα θαύματα πού γίνονται από τους Αγίους μας είναι ένδειξη ότι ο Θεός αναδεικνύει τους ανθρώπους εκείνους ως Αγίους. Μέχρι τώρα έχουμε αρκετά σημεία τα οποία αποκαλύπτουν την αγιότητα του Οσίου Φιλοθέου. Θαύματα τα οποία επιτελεί ο Θεός με την μεσολάβησή του. Πολλοί πιστοί τον επικαλούνται και ο Οσιος Φιλόθεος ανταποκρίνεται. Ευχόμαστε να έλθει σύντομα η λαμπρή ημέρα, πού η Εκκλησία μας θα διακηρύξει επίσημα την αγιότητά του. Αυτό πού είναι βέβαιο στις συνειδήσεις των πιστών, να γίνει και επίσημα δεκτό εις δόξαν του εν Τριάδι Θεού. Αμήν.

Πηγή: ekatontapyliani.gr